

Diàleg amb el nostre temps

El títol general d'aquestes línies és el de la *Setmana d'Intel.lectuals catòlics* que s'ha celebrat a París. Ha estat —només calia veure els títols de les diferents sessions— una bona i aprofundida crida contra les exclusives. En tots els terrenys —del polític al de l'espiritualitat— s'ha insistit en el fet de la possibilitat per als cristians de posicions ben diverses («un esperit, unes espiritualitats»), era una de les darreres conferències i, per això mateix, de saber-se situar en posició de diàleg amb els fets, amb les realitats del nostre temps. Per fallar en aquest punt, J. L. L. Aranguren —únic estranger que hi participava— ha fet un pronòstic pessimista sobre el cristianisme. Pronòstic pessimista al qual, però, més d'una realitat actual —pensem ara en Cuba— li dona raó.

Alemanes, bicicletas y salud.

1960: 1.100.000 bicicletas fueron vendidas en Alemania. En lo que llevamos de 1961, la venta ha aumentado ya en un 13%. La razón: prescripción médica, porque conviene un pequeño ejercicio físico. Naturalmente, los fabricantes, con buena vista, han aprovechado la ocasión y lanzado su *slogan*: «Quien pedalea vive más».

He aquí, pues, cómo la bicicleta no es signo de subdesarrollo sino todo lo contrario. Claro que el pedaleo, por buenas y llanas carreteras, y con tiempo sobrante, es, eso sí, un lujo que no todos los países pueden permitirse.

El mejor surtido - Los mejores precios

8 - Granollers

Qui se serveix de qui?

En François Mauriac, ficant-se en el terreny polític, censurava tots aquells que consideren que la política té una moralitat apart, que s'avé amb la injustícia o el menyspreu de la persona humana, mentre, en realitat, no hi ha més moral cristiana possible —en tots els terrenys— que la del Sermó de la Muntanya. L'haver-se escindit de tal manera el pensament i l'acció cristiana, el feia dir: «L'occident cristià ha mancat la seva vocació. Desgraciat d'ell, perquè només ha evangelitzat a mitges! Déu tenia necessitat dels homes i els homes s'han servit de Déu!».

Encara hi som a temps?

Els fets denunciats existeixen arreu, volguem o no veure'ls, ens agradi o no d'adonar-nos-en. El problema, ara, és la revisió possible. Revisió a tots els nivells. Revisió, per tant, al nivell individual, al de cadascú de nosaltres. Si el P. Daniélou deia que si Sant Tomàs hagués viscut ara hauria tret bon partit de la filosofia de Husserl o de Merleau-Ponty (aquest, un existencialista francès, mort fa poc), nosaltres bé podem fer l'esforç de treure partit d'allò que el nostre temps, aquest ben concret, en el qual vivim, ens ofereix. També és un do de Déu.

Estado y opinión

Tanto más perfecto será el Estado cuanto con más facilidad puedan los hombres expresar su opinión y hacerla valer, en orden al bien común, especialmente cuando se trata de imponerles deberes y sacrificios. Debe, el Estado, promover la opinión pública, procurando que contribuya positivamente al bien de la sociedad. Pero atentaría contra ese bien si, de alguna manera, la anulara o sofocara hasta hacerla prácticamente inexistente.

«Breviario de pastoral social»
(Episcopado Español. 1959)

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE

L'insult ignorant. - Algunes revistes barcelonines han iniciat una campanya contra l'art actual. Com que l'art actual té tantes flaqueses i tants defectes com el de qualsevol altra època (això és el menys que ens sembla que pot exigir-se que els detractors sistemàtics concedeixin), no hi hauria res a dir si les crítiques fossin fetes per persones que coneixen —encara que només fos una mica— l'art actual. Però no. La tècnica és senzillament la de l'insult groller, amanit amb un total desconeixement de les coses. Un exemple, que volem assenyalar precisament perquè es tracta d'una publicació que arriba a les cases de gairebé tots els nostres exercitants: la revista *PERSEVERANCIA*. Número d'octubre: un article que firma C. Santamor. Títol: «Arte ABSTRACTO y MODERNISTA e imágenes sagradas». El començament del segon paràgraf diu així: «¡Arte abstracto! ¡Qué bien le cuadra el nombre a este estilo «surrealista», es decir, que está por debajo de lo real...!» Més val no seguir. La ignorància, aquí, és de campionat. Primer, equipara «abstracte» a «modernista», quan el modernisme és estil ben concret, nascut gairebé amb el nostre segle i un dels cims del qual és, precisament, Gaudí. Segon, «abstracte» és també equiparat a «surrealista» (ll), com si diguéssim: Dalí i Tàpies, una mateixa cosa. Tercer, «surrealista» diu que significa per sota de la realitat, quan és precisament tot es contrari: «sobrerrealisme»; la paraula fou inventada pels francesos (A. Breton) i qualsevol estudiant de francès, al primer mes de classe, sap que «sur» vol dir «sobre». Abans d'aquestes barrabassades, l'autor ha cedit a l'insult qualificant de «bellaqueria» allò que fan els «abstractes». Entre aquests «bellacos», que l'autor, ens diu que deixarien de fer allò que fan si preguessin abans de realitzar les seves obres, s'hi deu trobar —per exemple— Fray Casto del Niño Jesús, carmelita, poeta (abans d'entrar a l'ordre firmava amb el seu nom: Julio Maruri) i pintor abstracte, el qual en fer-se carmelita, ha consagrat tota la seva vida a l'oració. Cal, doncs, abstenir-se sempre d'insultar i, també, tenir una mica d'informació, per elemental que sigui, abans d'organitzar el batibull, fruit d'ignorància, que Santamor ofereix a PERSEVERANCIA.

V.